

HOOFDSTUK I

Will pakte een hemd van het kledingrekje in zijn slaapkamer en hield het even omhoog om te zien of het wel schoon was.

‘Drie hemden, dat moet genoeg zijn,’ zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen Maddie, die tegen de deurpost geleund stond en hem gadesloeg. Ze trok een wenkbrauw op, een uitdrukking die ze van hem had overgenomen en die hij weer van Halt had.

‘Hoelang ga je weg?’ vroeg ze.

Will dacht even na. ‘Twee weken. Dan is drie hemden dus genoeg. Ik kan ze twee dagen gewoon dragen, en daarna nog twee dagen binnenstebuiten. Daarmee red ik het wel zo’n beetje.’

Maddie keek hem meewarig aan. Van zijn berekeningen klopte niet veel, vond ze. Ze kwam zelf zo op twaalf dagen, geen twee hele weken.

‘Meer passen er trouwens niet bij,’ zei hij, terwijl hij het derde hemd in zijn nu uitpuilende zadeltas propte.

‘Dit is te gek!’ protesteerde Maddie. Ze liep naar hem toe, nam hem de zadeltas uit handen en haalde het opgepropte hemd er weer uit. ‘Als je dat aantrekt is het straks helemaal gekreukeld.’

Will haalde zijn schouders op. ‘Nou en? Dan is het toch gekreukeld? Ik ben een Jager, geen jongedame.’

‘Je bent al bijna net zo erg als Halt,’ zei ze, terwijl ze de andere twee al even achteloos in de tas gepropte hemden weer tevoorschijn haalde en op zijn bed legde.

Will grijnsde en zijn strenge, bebaarde gezicht veranderde op slag van uitstraling. ‘Dat is het aardigste dat iemand ooit tegen me heeft gezegd,’ zei hij.

Maddie rolde even met haar ogen, alsof ze hem vreselijk vond. Met een paar handige bewegingen vouwde ze de drie hemden vervolgens netjes op. Ze stopte ze weer in de zadeltas, die ineens een stuk minder volgepropt leek.

‘Nu is er wel weer ruimte,’ zei ze. ‘En als ik me niet vergis is er in Kasteel Araluen een prima wasserij. Je hoeft ze alleen maar buiten te leggen, dan worden ze elke dag gewassen.’

‘Verspilling van zeep en water, als je het mij vraagt,’ zei Will met een grijns.

Ze keek hem fronsend aan. ‘Die smoes gebruik je net iets te vaak.’

Hij grijnsde weer. ‘Je weet toch dat ik al die goede ge-

woontes van Halt heb geleerd? Maar wat maakt het jou eigenlijk uit? Je bent mijn leerling, niet mijn bediende.'

Ze vouwde een vierde hemd op en stopte het in de zadeltas. 'Soms krijg ik anders wel die indruk.'

Will legde een hand op haar schouder. 'Als zich tijdens mijn afwezigheid problemen voordoen, moet je Halt om hulp vragen.'

Maddie knikte, maar maakte met haar hand een wegwerpgebaar. 'Ik red me wel, hoor.'

Hij glimlachte en wist dat ze gelijk had. Ze was inmiddels bijna twee jaar bij hem in de leer en ze was hard op weg een goede, behendige Grijsze Jager te worden. Maddie was dodelijk met zowel de katapult als met pijlen- en boog, en ze kon ook heel behoorlijk met een mes gooien. Niet dat hij dat ooit hardop tegen haar zou zeggen.

Bovendien had ze, voor het geval er iets van gevaar opdoemde, altijd nog haar paard Bumper en zijn hond Sabel om haar bij te staan.

'Blijf wel goed oefenen terwijl ik weg ben, hè?' zei hij. 'Als ik terugkom gaan we kijken hoe het met je spoorzoeken is, en we hebben allebei minstens vijftig nieuwe pijlen nodig.' Hij slingerde zijn twee zadeltassen over zijn schouder en liep naar de kleine veranda aan de voorkant van het huis, waar Trek geduldig op zijn meester stond te wachten. Will legde de zadeltassen over de rug van zijn paard, zodat ze aan weerszijden van diens lijf hingen.

Maddie had zijn beddengoed opgerold en legde het onder de achterkant van zijn zadel, waar hij het kon vastbinden. Ze vertrok haar gezicht even bij die beweging. Het ontging Will niet.

‘Pijn aan je heup?’ vroeg hij.

‘Een beetje. Die wordt altijd gevoelig als er ander weer op komt is.’ Bij de uitvoering van haar eerste opdracht met Will was ze geraakt door een speer, en daardoor hinkte ze nu een beetje. ‘Het gaat vanavond regenen. Zoek maar een herberg in plaats van dat je buiten gaat slapen.’

Will keek haar een tikkeltje bezorgd aan. ‘Niet in stilte gaan lopen lijden, hè?’ zei hij. ‘Als het erger wordt kan Aralds genezer er wel even naar kijken.’

Ze wuifde het idee weg. ‘Het stelt niks voor.’

Hij keek haar even nadrukkelijk aan, om zich ervan te overtuigen dat ze niet stoer stond te doen. Uiteindelijk knikte hij en draaide hij zich om naar Sabel, die van haar plekje in de zon aan het eind van de veranda was opgestaan en rustig naar hen toe kwam waggelen. Ze kwispelde en had een verwachtingsvolle blik in haar ogen.

‘Nu niet, Sabel,’ zei hij. ‘Jij blijft hier.’

Hij wees op de grond tussen hen in, waarop de hond haar voorpoten naar voren liet glijden en op haar buik ging liggen. Ze legde haar kop op haar poten, keek hem

met grote ogen aan en draaide met elke beweging van hem mee.

Will zette zijn voet in de stijgbeugel en nam soepel plaats op Treks rug. Het kleine paard zette even een paar stapjes om zijn gewicht goed op te vangen en knikte daarna bij wijze van afscheidsgroet naar Maddie. Sabel sloeg met haar staart een paar keer hard op de planken van de veranda.

Maddie stak een hand op. 'Tot over twee weken.'

Will knikte. 'Hou je taai,' zei hij. Hij tikte Treks flanken aan en het paard draaide zich om, vanuit het open terrein naar het pad tussen de bomen dat naar de hoofdweg leidde.

De volgende ochtend zat Maddie op het trapje naar de veranda, met naast zich een pot warme lijm en een stapeltje onbewerkte pijlen. Ze schoof de mal over de achterkant van een van de pijlen, depte wat lijm op de schacht van een doormidden gesneden veer, zette die in de open gleuf van de mal en drukte hem op het gladde hout vast.

Ze hield de veer ongeveer een halve minuut vast, tot ze zeker wist dat hij niet meer zou loslaten, en herhaalde het proces daarna met de volgende halve veer. De mal was zo gemaakt dat de halve veren op gelijke afstan-

den van elkaar rondom de pijl kwamen te zitten. Als de lijm goed was opgedroogd bond ze de veren met een dun draadje ook nog vast.

Ze glimlachte. De gedachte dat prinses Madelyn, troonopvolgster van Araluen, met veren en warme lijm op pijlen zat te klieren zou haar privéleraren van vroeger met afschuw hebben vervuld. Maar ja, zij vond het nu eenmaal leuk om te doen, ze had er gevoel voor en ze had ook het geduld en de handigheid om zo'n hele stapel pijlen gebruiksklaar te maken. Ze wilde wat warme lijm op de volgende pijl aanbrengen, maar morste een druppel ervan op haar hand, waarop haar een allesbehalve vorstelijke vloek ontglipte. Ze keek om zich heen of er een doek lag waar ze haar hand aan kon afvegen. Toen ze die niet zag smeerde ze de lijm maar aan haar hemd af.

'Ik word al net zo erg als Will,' mompelde ze.

'Hallo?'

De stem klonk onzeker, en er zat onmiskenbaar een vragende toon in. Ze keek op en zag een ouder stel tussen de bomen vandaan naar haar toe komen.

Sabel, die naast haar had liggen dommelen, tilde haar kop op en begon zachtjes te grommen.

'Daar ben je lekker op tijd mee,' zei Maddie zachtjes. De hond sloeg één keer met haar staart, besloot dat het oudere stel geen gevaar vormde en legde haar kop weer op haar voorpoten.

Maddie zette de half-bewerkte pijl weg en stond met een hartelijke glimlach op. ‘Kan ik iets voor jullie doen?’

‘We zijn op zoek naar de Griuze Jager,’ antwoordde de man, terwijl hij nog een stapje naar voren kwam.

De vrouw naast hem kwam voorzichtig achter de man aan. ‘Will Verdrag, de Griuze Jager,’ legde ze nogmaals uit.

Maddie kwam van de veranda naar beneden en liep een paar passen naar de twee toe.

‘Die is er helaas niet,’ antwoordde ze vriendelijk. ‘Kan ik iets voor jullie doen? Ik ben zijn leerling.’

‘Maar jij bent een meisje,’ zei de vrouw op licht beschuldigende toon.

Maddie bleef onverminderd vriendelijk glimlachen. ‘Ja, dat is beslist waar.’

‘Hoe kan je dan een leerling-Jager zijn?’ hield de vrouw vol.

‘Zoals iedereen dat kan worden. Ik heb me voor de opleiding opgegeven. En ze wilden me hebben. Ik was zelfs het eerste meisje dat ooit voor die opleiding werd aangenomen.’

Het oudere stel wisselde een snelle blik uit. ‘Nou, zo iets heb ik nog nooit gehoord,’ zei de man.

Maddie bleef glimlachen, hoewel het haar steeds meer moeite kostte om vriendelijk te blijven kijken. ‘Maar nu

dus wel,' zei ze. 'Kan ik iets voor u doen? Waar wilde u het met Will over hebben?'

De man tuitte een beetje onzeker zijn lippen. 'Tja, we kwamen dus voor de Grijze Jager,' zei hij nog maar eens.

Maddie hield het glimlachen niet meer vol. 'En die is er dus niet,' antwoordde ze, bits nu. Ze zette haar handen op haar heupen. 'Kan ik iets voor jullie doen, ook al ben ik een meisje? Of komen jullie over twee weken terug?'

'We komen helemaal uit de Magere Bergen,' zei de vrouw.

'En we hebben het hele eind gelopen,' voegde de man eraan toe. Maddie hield haar hoofd een beetje scheef. De Magere Bergen waren heel ver weg, want ze lagen helemaal aan de andere kant van Redmont.

'Op zoek naar een Jager. Niet naar een meisje,' legde de vrouw uit.

Maddie wierp de twee een boze blik toe. 'Het zou zonde zijn als jullie dat hele stuk voor niks hadden gelopen,' zei ze. 'Dus jullie kunnen kiezen: mij nu vertellen wat er aan de hand is of omdraaien, teruglopen en de hele tocht over twee weken herhalen. Zeg het maar.'

Het stel wisselde een ontevreden blik uit. Uiteindelijk kwam de man een stapje naar voren.

'Dan zeggen we het wel tegen jou,' zei hij. 'Veel kwaad zal het niet kunnen.'

‘Maar veel helpen doet het denk ik ook niet,’ bromde de vrouw.

Maddie slaakte een diepe zucht en telde tot tien, maar draaide zich toen om. Ze liep het trapje naar de veranda weer op. ‘Ga maar weer weg,’ beet ze de twee over haar schouder toe. ‘Ik heb hier nog een hoop werk te doen.’

Ze bukte zich, pakte de pijlen, haar veren en de lijmpot op en duwde met haar elleboog de deur open. Net op het moment dat ze de deur weer dicht wilde doen hoorde ze de man achter haar weer iets zeggen.

‘Er is een monster. En dat eet onze schapen op.’